

บทที่ 12

ประวัติศาสตร์นิพนธ์ของสหรัฐอเมริกาในศตวรรษที่ 20

ในศตวรรษที่ 20 การศึกษาและการเขียนประวัติศาสตร์ได้รับความสนใจสนับสนุนมากขึ้น ในศตวรรษที่ 1920 เริ่มมีห้องสมุดเฉพาะเรื่องเช่น Pierpont Morgan Library ในนิวยอร์ก ซึ่งเป็นแหล่งของเอกสารประวัติศาสตร์สมัยกลาง The William L. Clements Library ในแอนอาร์เบอร์ มิชิแกน เป็นแหล่งเอกสารประวัติศาสตร์อเมริกาตอนด้าน The Henry E. Huntington Library ทางใต้ของแคลิฟอร์เนียเป็นแหล่งเอกสารของประวัติศาสตร์อังกฤษสมัยราชวงศ์ทิวดอร์และสจวต Hoover Library ในแคลิฟอร์เนียมีเอกสารความสัมพันธ์ระหว่างประเทศอย่าง Dumbarton Oaks Research Library ในวอชิงตัน ดีซี มีเอกสารของประวัติศาสตร์บิ๊กเซนทินอลฯ เจ้าหน้าที่ในห้องสมุดเฉพาะเหล่านี้ได้รับการฝึกอบรมอย่างดีจากล่าwiększึ่งว่า ถูกว่าบรรณาธิการของประเทศอื่น ๆ

นอกจากความก้าวหน้าของห้องสมุดแล้ว ยังมีองค์กรการต่าง ๆ ให้ทุนในการวิจัยค้นคว้าในต่างประเทศ เช่น The John Simon Guggenheim Foundation, Social Science Research Council, American Council of Learned Societies หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ก็มีมูลนิธิฟูลไบรท์

ในระหว่าง ค.ศ. 1927-1932 จอห์น ดี ร็อกกีเฟลเลอร์ จูเนียร์ ให้เงินแก่ห้องสมุดรัฐสภาจำนวนเงิน \$ 450,000 เพื่อถ่ายเอกสารประวัติศาสตร์จากกองบรรณสารในประเทศต่าง ๆ ในยุโรปจำนวน 2 ล้านฉบับ ในปลายศตวรรษที่ 1930 เริ่มมีไมโครฟิล์มและไมโครการดซึ่งทำให้มีการถ่ายเอกสารจากกองบรรณสารในต่างประเทศมากขึ้น ซึ่งห้องสมุดในอเมริกาสมาคมต่าง ๆ ก็ได้ถ่ายเก็บไว้ เอกชนได้ตั้งหน่วยการค้า เช่น แผนกไมโครฟิล์ม พิมพ์เอกสารและขายเอกสารต่าง ๆ ดังนั้นภายใน ค.ศ. 1960 อาจกล่าวได้ว่า มีการปฏิวัติในการกระจายเอกสารทางประวัติศาสตร์ตามห้องสมุดทั่วอเมริกา

สำหรับการพิมพ์หนังสือประวัติศาสตร์นั้นในศตวรรษที่ 19 มีน้อยมาก มาในศตวรรษที่ 20 มีการพิมพ์มากขึ้น มีการออกนิตยสารทางประวัติศาสตร์มากมายแบบทุกสาขา เช่น Catholic Historical Review (ค.ศ. 1916) Hispanic-American Historical Review (ค.ศ. 1918) Speculum เกี่ยวกับประวัติศาสตร์สมัยกลาง Agricultural History, Journal of Economic and Business History, New England Quarterly, Journal of Modern History, Journal of The History of Ideas, Far Eastern Quarterly, American Quarterly, Comparative Studies in Society and History,

History and Theory ฯลฯ ทำให้นักประวัติศาสตร์มีแหล่งที่จะพิมพ์ผลของการค้นคว้าของตน มาก-many ภาษา

สำหรับสาขาวิชาที่สนใจกันมากนั้นส่วนใหญ่เป็นประวัติศาสตร์อเมริกัน แต่ก็มีการเขียน ประวัติศาสตร์สาขาอื่น ๆ เช่นกัน นักประวัติศาสตร์โบราณของอเมริการุ่นแรก เช่น เทนเนีย แพร์ริงค์ และวิลเลียม ลินน์ เวสต์เตอร์มานน์ ซึ่งศึกษาวรรณคดีสังคมก่อนหน้านามาสนใจประวัติศาสตร์แพร์ริงค์ได้ใช้วาระนคดี ประวัติศาสตร์และโบราณคดีในการตีความหมายอารยธรรม โรมันนักประวัติศาสตร์ที่เชี่ยวชาญประวัติศาสตร์กรีกคือ วิลเลียม สก็อต เฟอร์กุสัน เข้าเป็น นักประวัติศาสตร์การเมือง งานของเขานี้ที่พิมพ์ระหว่าง ค.ศ. 1899-1913 เข้าเยี่ยนเกี่ยวกับ จักรพรรดินิยมของเอเธนส์และกรีก นักประวัติศาสตร์อเมริกันที่เชี่ยวชาญในประวัติศาสตร์ โบราณคือ เจมส์ เอ็นรี เบรสต์ เข้าศึกษาทางทวิทยามาก่อน ต่อมาไปศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย เบอร์ลิน เบรสต์คล้ายกับแพร์ริงค์ กล่าวคือเชี่ยวชาญในโบราณคดี วรรณคดีและเอกสารของ ทางราชการ History of Egypt (ค.ศ. 1905) เป็นประวัติศาสตร์อียิปต์ที่เข้าขั้นมาตรฐาน และยังคง ใช้ต่อมาแม้เข้าสิ้นชีวิตแล้ว 30 ปี ส่วน Development of Religion and Thought in Ancient Egypt (ค.ศ. 1912) ได้ตีความหมายความคิดต่าง ๆ ของอียิปต์หลังสังคมโอลิครัชท์ 1 เข้าพัฒนา สถาบันตะวันออกศึกษาในมหาวิทยาลัยซีคาโกให้ดียิ่งขึ้น

สาขาวิชาประวัติศาสตร์สมัยกลางก็เริ่มสนใจในต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 แม้ว่านักประวัติศาสตร์ อเมริกันมิได้เขียนผลงานเกี่ยวกับสมัยกลางดีเด่นเท่ากับเบรสต์และแพร์ริงค์ และสมัยต่อมา มี ไมเคิล รอสตอฟฟ์ ที่อยู่ในสาขาวิชาประวัติศาสตร์โบราณก็ตาม แต่ก็มีงานที่ดีหลายเล่ม เช่น The Gild Merchant ของ ชาร์ลส์ กรอส (ค.ศ. 1890) ชาร์ลส์ อีม แอนดรูส์ เขียน Old English Manors (ค.ศ. 1892) กรอสได้รวบรวมรายชื่อเอกสารต่าง ๆ แล้วพิมพ์ใน ค.ศ. 1900 The Sources and Literature of English History to About 1485 นอกจากกรอส ก็มี แอล เจ พีโภ

ประวัติศาสตร์อเมริกันที่เขียนประวัติศาสตร์สมัยกลางส่วนใหญ่ให้ความสนใจประวัติศาสตร์อังกฤษ เนื่องจากมีเอกสารที่จะค้นคว้าได้ นอกเหนือนี้วัฒนธรรมและสถาบันของอเมริกัน ก็ได้รับอิทธิพลจากอังกฤษ จอร์จ เบอร์ตัน อดัมส์ ได้ประกาศในนิตยสารประวัติศาสตร์อเมริกัน ว่า การปกครองแบบกษัตริย์มีอำนาจจำกัดมีวิัฒนาการมาจากหลักการศักดินาซึ่งปรากฏอยู่ ใน magna carta อดัมส์ถือว่าหลักการศักดินาเหล่าย่อยย่างทำให้อังกฤษพ้นจากการปกครอง ระบบอัตตาธิปไตย อดัมส์ได้สรุปความคิดดังกล่าวลงในหนังสือ ชื่อ Constitutional History

of England (ค.ศ. 1921) นักจากอเมริกาแล้ว ยังมี ชาร์ลส์ เอ็ม แมคลีเวน เขียน The High Court of Parliament (ค.ศ. 1910) นักประวัติศาสตร์อเมริกันที่มีความรู้เกี่ยวกับสมัยกลางอย่างลึกซึ้งคือ ชาร์ลส์ โอลเมอร์ แยสกินส์ ได้ศึกษาสถาบันของพวงกนอร์เเมนเช่นกัน แต่แยสกินส์ได้ค้นคว้า กองบรรณสารทั่วโลกและสำรวจแหล่งที่อยู่ของนอร์เມนด้วย ผลงานของแยสกินส์ได้แสดงลักษณะ พิเศษของนักประวัติศาสตร์อเมริกันที่ศึกษาประวัติศาสตร์อังกฤษโดยเฉพาะในศตวรรษที่ 20 มีบรรยายการนิยมอังกฤษอยู่ทั่วไป นักประวัติศาสตร์อเมริกันศึกษาอารยธรรมสมัยกลางใน แห่งรวม นอกจากแยสกินส์แล้ว ยังมี ดาน่า ซี มันโน ชี้แจงสนใจในสังคมครูเตด เขาถือว่าข่าววน การครูเตดนั้นเปรียบเสมือนเป็นจุดเด่นของการขยายอำนาจของยุโรปซึ่งคล้ายกับการขยาย ดินแดนของอเมริกา

ส่วนสาขาประวัติศาสตร์ยุโรปสมัยใหม่นั้น ก้าวหน้ามากกว่าประวัติศาสตร์สมัยกลาง ประวัติศาสตร์ยุโรปสมัยใหม่โดยเฉพาะตั้งแต่การปฏิรูปศาสนาหัน ไม่เป็นที่สนใจนักจนกระทั่ง หลังสงครามโลกครั้งที่ 1 บทความประมาณ 400 เรื่องที่ลงในนิตยสารประวัติศาสตร์อเมริกัน ก่อน ค.ศ. 1915 มีเพียง 8 เรื่องที่เกี่ยวกับยุโรปในศตวรรษที่ 19 ในปลายศตวรรษที่ 1920 ผู้ได้ รับปริญญาเอกทางประวัติศาสตร์จากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดส่วนมากมีวิชาเอกเป็นประวัติศาสตร์ สมัยกลางมากกว่าประวัติศาสตร์ยุโรปสมัยใหม่

ตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่ 1 จนถึงศตวรรษที่ 1930 มีการเน้นในประวัติศาสตร์ความ สัมพันธ์ระหว่างประเทศ มีนักประวัติศาสตร์ เช่น เจมส์ กี ชอตเวล และ แยสกินส์ เป็นผู้เชี่ยวชาญ ของผู้แทนอเมริกันในการประชุมสันติภาพที่ปารีส แฮร์ โอลเมอร์ บาร์นส์ เขียน Genesis of the World War... (ค.ศ. 1926) ซิดนีย์ บี เฟร์ย เขียน Origins of the World War (2 ชุด ค.ศ. 1928) เบอร์นาดอตต์ อี ชมิคต์ เขียน The Coming of the War, 1914 (2 ชุด ค.ศ. 1930) ในศตวรรษที่ 1930 ก็มีนักประวัติศาสตร์ที่เด่น ๆ เช่น วิลเลียม แอล แลนเจอร์ เขียน European Alliance and Alignment (ค.ศ. 1931) อาร์ จี ชอนแทก เขียน European Diplomatic History, 1871-1932 (ค.ศ. 1932) และ จอร์จเบิร์ต ฟิล เขียน Europe : The World Banker, 1870-1914 (ค.ศ. 1930)

ในศตวรรษที่ 20 ยังมีการศึกษาประวัติศาสตร์ตะวันออกอเมริกา เนื่องจากมีความสนใจ ในจักรวรรดิและการขยายอำนาจของสหัสเรช นักประวัติศาสตร์สาขานี้สนใจในละตินอเมริกา

สมัยอาณานิคม กำเนิดของสถาบัน งานเขียนที่สำคัญเล่มแรกคือ Spain in America, 1450-1580 (ค.ศ. 1904) ของ อ็อดเวิร์ด จี บูร์น์ นอกจากนี้มี เฮอร์เบิร์ต อี บอลตัน แห่งมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย แต่งงานของเขากล่าวถึงความสามารถในการวิเคราะห์ ประวัติศาสตร์นิพนธ์ ละเอียดในเมริกายังมีมาตราฐานสูงกว่าประเทศอื่นๆ ไม่ได้ งานที่ดีเด่นเป็นงานของ โรเจอร์ บี เมอร์ริเคน เขียน The Rise of the Spanish Empire (3 ชุด ค.ศ. 1918-1924) ซึ่งเป็นผลงานที่เป็นที่สนใจทั่วไปในยุโรป เขามีความเห็นว่า จักรวรรดิสเปนเป็นการสืบทอดมาจากสถาบันสมัยกลาง มิใช่เป็นผลผลิตจากสภาพแวดล้อมของโลกใหม่

ก่อนสองครั้งครั้งที่ 2 มีนักประวัติศาสตร์สนใจประวัติสเปนและอเมริกา 2-3 คน หลังสองครั้งครั้งที่ 2 จึงสนใจมากขึ้นกว่าเดิม

ประวัติศาสตร์แบบใหม่ New History

ต้นศตวรรษที่ 20 นักประวัติศาสตร์สมัยรุ่นใหม่และนักสังคมศาสตร์เริ่มวิจารณ์ประวัติศาสตร์แบบวิทยาศาสตร์ในนิตยสารต่างๆ เช่น Nation, Independent, Atlantic และ Putnam's Monthly อย่างไรก็ได้ การวิจารณ์ของนักสังคมศาสตร์มีอิทธิพลมากกว่า ในแห่งที่ได้โฉมตีฐานทางวิทยาศาสตร์ของประวัติศาสตร์แบบวิทยาศาสตร์ ในศตวรรษที่ 19 ประวัติศาสตร์ยังไม่ได้เป็นแผนกต่างหากในมหาวิทยาลัย แต่จะรวมกับรัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ และสังคมวิทยานักสังคมศาสตร์ไม่พอใจที่นักประวัติศาสตร์ลังเลใจในเรื่องการระบุกฎหมายประวัติศาสตร์ของมาอย่างชัดแจ้ง จор์จ เบอร์ตัน อัลมัส ก่อตัวในที่ประชุมสมาคมประวัติศาสตร์อเมริกัน ค.ศ. 1908 ว่า “ประวัติศาสตร์เป็นวิทยาศาสตร์ของการสืบสาน ค้นคว้า แต่เป็นอิสระจากทฤษฎีทั้งปวง”

ปัญหาของประวัติศาสตร์ในต้นศตวรรษที่ 20 มิใช่อยู่ที่การแยกประวัติศาสตร์ออกจากวิทยาศาสตร์ แต่อยู่ที่การป้องกันการที่วิทยาศาสตร์ปฏิเสธ ไม่ยอมรับประวัติศาสตร์ การขัดแย้งในวงการประวัติศาสตร์เนื่องจากนักสังคมศาสตร์กำลังละทิ้งประวัติศาสตร์

มีนักประวัติศาสตร์กลุ่มนี้ปฏิเสธการแยกประวัติศาสตร์จากชีวิตประจำบุคคล และมีโครงการปฏิรูปประวัติศาสตร์ให้เข้ากับสถานการณ์ขณะนั้นและสาขาสังคมศาสตร์อื่นๆ ประวัติศาสตร์จะต้องก้าวหน้าด้วย เหตุการณ์ในระยะนี้ ชีโอดอร์ รูสเวลต์ ประธาน New Nationalism ในการเลือกตั้ง ค.ศ. 1912 ส่วน จูดิส์ วิลสัน ประธาน New Freedom ทำให้เจมส์ ชาร์ลส์ โรบินสัน แห่งมหาวิทยาลัยโคลัมเบียพิมพ์หนังสือใหม่มีชื่อว่า The New History: Essays Illustrating the Modern Historical Outlook (ค.ศ. 1912) ขึ้นมาบ้าง

เจมส์ ฮาร์วีย์ โรบินสัน (ค.ศ. 1863-1936)

ได้เชื่อว่าเป็นนิदาของ New History ซึ่งหมายถึงการละทิ้งทัศนคติว่าประวัติศาสตร์เป็นเพียงการเมืองในอดีต แต่ต้องขยายขอบเขตออกไปอย่างที่โรบินสันกล่าวว่า “All That we know About Everything That Man Has Ever Done of Thought or Hoped or Felt.” การที่ได้เชื่อว่าเป็น New History นั้นแสดงว่ามีความคิดใหม่ ๆ ความก้าวหน้าดังเช่นทฤษฎีวิวัฒนาการของดาร์วิน นอกจากนี้สิ่งใหม่อีกสิ่งคือ ถือว่าなくประวัติศาสตร์หรือผู้เขียนต้องได้รับการฝึกมาอย่างดี ซึ่งเป็นอิทธิพลของรังเก และถือว่าประวัติศาสตร์จะต้องพึงสาขานทางสังคมศาสตร์อื่น ๆ เช่นเดียวกับการที่ประวัติศาสตร์พึงโบราณคดี หน้าที่สำคัญของ New History คือการเขียนประวัติศาสตร์อารยธรรมในแต่ละยุคในอดีตและเพื่อศึกษาการพัฒนาของสถาบันทางสังคมในปัจจุบัน หน้าที่ในข้อหลักนี้มีความสำคัญกว่า เนื่องจากจะทำให้เราเข้าใจยุคของเราได้ดีขึ้น

โรบินสันคล้ายเทอร์เนอร์ในการถือว่าประวัติศาสตร์จะต้องมีประโยชน์ เป็นการฝึกให้มีความรับผิดชอบทางการเมืองเข้าถือว่าประวัติศาสตร์การพัฒนาทางปัญญา จะช่วยให้เข้าใจถึงธรรมชาติของความเชื่อเก่า ๆ ทำให้ผู้ศึกษาตระหนักรถึงการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ศึกษาประวัติศาสตร์ยุโรปอย่างยิ่ง เนื่องจากจะทำให้เข้าใจสถาบันทุกแห่งในปัจจุบัน¹²

นอกจากเขียน The New History แล้ว เขายังเขียนใน An Outline of History of The Western European Mind อีกเล่มคือ Mind in The Making; The Humanizing of Knowledge และ The Ordeal of Civilization ซึ่งทำให้มีผู้สนใจประวัติศาสตร์ การพัฒนาทางปัญญามากขึ้น

โรบินสัน เปรียบศตวรรษที่ 20 คล้ายยุครุ่นแจ้ง คือเป็นยุคที่ไม่เห็นความสำคัญของประวัติศาสตร์ นักประวัติศาสตร์สมัยนี้มีฐานะคล้ายนักปรัชญา โดยสรุป New History มุ่งขยายขอบเขตของประวัติศาสตร์คุณกิจกรรมของมนุษย์ทั้งหมด และประวัติศาสตร์จะต้องร่วมมือกับสาขานทางสังคมศาสตร์อื่น ๆ

ประวัติศาสตร์ก่อรุ่น โพร์เกรสซีฟ

ยุคโพร์เกรสซีฟ เริ่มประมาณทศวรรษ 1890-1917 ในระยะดังกล่าว อเมริกาเปลี่ยนแปลงมากทั้งทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม ในด้านการเมืองระหว่างประเทศเกียรติภูมิ ของอเมริกาเป็นที่ประจักษ์ชัด แต่การเมืองในประเทศมีสภาพขาดประสิทธิภาพในการบริหาร

¹² Ibid., p.264

ระดับเทศบาล เมือง รัฐบาลกลาง ตามเมืองใหญ่ ๆ มีชาวต่างชาติอพยพเข้ามาอยู่มากมาย ส่วนเมืองเล็ก ๆ ก็มีปัญหาการคุณภาพ ตำรวจ ไฟฟ้า ความสะอาด และมีแหล่งเสื่อมโทรมมากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีปัญหาอาชญากรรมและคอร์ปชัน ทำให้มีรัฐบาลลงตามเทศบาลของเมืองใหญ่ ๆ อันเป็นผลจากกลุ่มการเมืองเข้าร่วมกับกลุ่มอภิสิทธิ์ชัน ทางด้านเศรษฐกิจ เกิดการผูกขาดของอุดสาหกรรมต่าง ๆ สิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดขบวนการโพรเกรสซีฟขึ้น

ขบวนการนี้ไม่ได้จัดรูปเป็นองค์การเดียว หรือรณรงค์เรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ ตลอดจนมิได้เป็นของเขตใด พรรคใด หรือชนชั้นใด แต่เป็นขบวนการของกลุ่มคนที่เห็นว่า ประชาธิปไตยอเมริกาได้ “ป่วย” แล้ว หรือจะต้องมีขบวนการทำความสะอาดบ้าน โดยสำรวจ ปัญหาทั้งในและนอกประเทศเพื่อแก้ไข ขบวนการนี้มีความเห็นว่าจะต้องสนใจการเมืองมากขึ้น เพื่อใช้กฎหมายมาแก้ไขความชั่วร้ายในสังคม เช่น ต่อต้านการผูกขาด ส่งเสริมความยุติธรรม ในสังคม ขยายขอบข่ายประชาธิปไตย

นักประวัติศาสตร์ใน 40 ปีแรกนี้ส่วนใหญ่มีความคิดว่าแบบโพรเกรสซีฟ ซึ่งถือว่าโลกนี้มีสภาพดีขึ้นเรื่อย ๆ และมนุษย์เป็นตัวแทนของความก้าวหน้า บรรยายกาศในวงการวิชาการ มักเชื่อว่ามนุษย์นั้นโดยธรรมชาติเป็นคนดี และเชื่อว่าการเปลี่ยนสภาพแวดล้อมของมนุษย์ จะทำให้ธรรมชาติของมนุษย์เปลี่ยนไปด้วย ดังนั้นการปฏิรูปสังคมจะมีผลทำให้สภาพแวดล้อมดีขึ้น ทำให้มีการรณรงค์เพื่อปรับปรุงหล่ายอย่างเช่น การปรับปรุงสภาพทำงาน ฯลฯ

นอกจากมีบรรยายกาศเรื่องความก้าวหน้าแล้ว ยังมีบรรยายกาศเรื่องสัมฤทธิ์อีกด้วย โดยมีอิทธิพลต่อกำลัง 2 อย่าง คือ ทำให้มีการเน้นถึงเงื่อนไขทางประวัติศาสตร์โดยเฉพาะ เจาะจงที่ทำให้เกิดความเชื่อ กฎหมาย และนโยบายของประเทศไทย กฎหมาย ตลอดจนความเชื่อนั้น ซึ่งเป็นของอดีตก็ไม่อาจมาใช้ในปัจจุบัน จึงมีการปฏิรูป อีกความคิดการเน้นว่าไม่มีผู้ได้รู้ความหมายที่แท้จริงของความเชื่อ กฎหมาย ยกเว้นมีการวิเคราะห์ดูผลที่ตามมา ทำให้ส่งเสริมการใช้วิธีทดลองกับกิจกรรมในสังคม

ประวัติศาสตร์ได้เจริญเติมที่ในอเมริการะหว่างยุคทองของโพรเกรสซีฟและยุคสัมฤทธิ์อีกด้วย นักประวัติศาสตร์มีความคิด rằngฐานคล้ายคลึงกับนักปฏิรูปการเมืองและนักปรัชญา ประวัติศาสตร์แบบโพรเกรสซีฟ มีลักษณะผสมของความคิดระหว่างโพรเกรสซีฟและสัมฤทธิ์อีกด้วย ซึ่งมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. ขบวนการสังคม เศรษฐกิจ การพัฒนาทางปัญญา เป็นขบวนการวิัฒนาการ
2. มีลักษณะสัมฤทธิ์อีก กล่าวคือ มีจุดมุ่งมั่นที่จะศึกษาค้นคว้าวิจัย เลพะสถานการณ์ที่เป็นรูปธรรม

3. ต่อด้านความเป็นปัญญาชน โดยถือความคิดต่าง ๆ เป็นพลังรองในประวัติศาสตร์
4. ต่อด้านประวัติศาสตร์แบบวิทยาศาสตร์ แล้วยึดหลักความสัมพัทธ์ทางประวัติศาสตร์ซึ่งจะศึกษาต่อไป

5. เน้นความต่อเนื่องของอดีต ปัจจุบันและอนาคต แต่ให้ความสำคัญปัจจุบันมากที่สุด
6. เน้นถึงประโยชน์ทางด้านศีลธรรมและทางด้านสังคม

7. มีการตีความหมายประวัติศาสตร์อเมริกัน ที่เน้นพลังทางเศรษฐกิจ และภูมิศาสตร์ และหัวใจสำคัญของประวัติศาสตร์อเมริกัน คือการขัดแย้งระหว่างเกษตรกรรมกับการค้าและทุนนิยม

8. นักประวัติศาสตร์โพเรเกรสซีฟ ต่อด้านประวัติศาสตร์สถาบัน ทั้งนี้ไม่ใช่เกิดจากความไม่สงบในการเมืองหรือรัฐธรรมนูญ แต่มาจากการเหตุผลที่ว่าต้องการศึกษาองค์กรการทำงานการเมืองเหล่านี้ตอบโต้ต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างไร และมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างไรบ้าง ในขณะที่นักประวัติศาสตร์ที่ยึดมั่นในทฤษฎีวัฒนาการรุ่นเก่า สนใจศึกษาลักษณะของสถาบัน ค้นหาแหล่งกำเนิดของสถาบัน นักประวัติศาสตร์โพเรเกรสซีฟมุ่งที่มีความเปลี่ยนแปลงในสถาบันโดยอธิบายเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม

การที่นักประวัติศาสตร์โพเรเกรสซีฟ สนใจประวัติศาสตร์สิ่งแวดล้อมมากกว่าประวัติศาสตร์สถาบันนั้น ในแห่งนี้นักประวัติศาสตร์โพเรเกรสซีฟมีความเป็นชาตินิยมมากกว่านักประวัติศาสตร์รุ่นเก่า เนื่องจากนักประวัติศาสตร์รุ่นเก่าค้นหาต้นตอของสถาบันในอเมริกาซึ่งอยู่ที่ยุโรป ส่วนนักประวัติศาสตร์โพเรเกรสซีฟ เน้นในสิ่งแวดล้อมและการเปลี่ยนแปลง จึงมุ่งศึกษาว่าสิ่งแวดล้อมของอเมริกา ได้ดัดแปลงวัฒนธรรมตะวันตก อย่างไรนักประวัติศาสตร์รุ่นเก่าก็มีความรู้สึกชาตินิยมแต่มิได้เน้นมาก โดยถือว่าเอกภาพของชาติมีค่าเทียบเท่ากับความมั่นคง ความมีระเบียบและการคงไว้ซึ่งเสรีภาพ แต่นักประวัติศาสตร์โพเรเกรสซีฟไม่สนใจเรื่องเอกภาพแต่มุ่งที่ความพิเศษไม่เหมือนใครของอเมริกา อเมริกามีลักษณะพิเศษแตกต่างจากยุโรป เอกภาพของชาติไม่สำคัญเทียบเท่ากับการที่ต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยเรื่อยมา

ประวัติศาสตร์กลุ่มโพเรเกรสซีฟ มือทึพลงมากในมหาวิทยาลัยโคลัมเบีย และวิสคอนเซิน ส่วนประวัติศาสตร์แบบเก่ามีอิทธิพลในมหาวิทยาลัยเยล และอาร์กานาด อย่างไรก็ได้การขัดแย้งระหว่าง 2 กลุ่มนี้มีน้อยมาก เนื่องจากมีปัญหาทางประวัติศาสตร์ที่ต้องศึกษาอีกมาก many ตลอดจนทั้ง 2 กลุ่มต่างมีภาระมั่นในการรับช่วงงานจากนักประวัติศาสตร์สมัยรุ่น

นักประวัติศาสตร์พ่อเกรสรชีฟมักมาจากการแอบภาคกลางของประเทศไทย และทางใต้ เช่น เทอร์เนอร์ มาจากวิศวกรรมชิน เบคเคอร์และเบย์ด เป็นคนແสนป่าโวราและอินเดียนา เจมส์ ที่ชื่อตัวเอง มาจากเวสเทอร์น ออนตาริโอ ในขณะที่นักประวัติศาสตร์รุ่นเก่า ๆ มักเป็นคนແสนตะวันออก ซึ่งได้ผูกขาดการเขียนประวัติศาสตร์มานาน เช่น เออร์เบิร์ต แบกซ์เตอร์ อัลฟ์ร์ด, แอนดรูว์, ออสกูด และแซนนิ่ง เป็นคนແสนนิวอิงแลนด์ เบียร์และดันนิ่ง มาจากนิวยอร์คและนิวเจอร์ซี

เฟรเดอริก แจ็คสัน เทอร์เนอร์ (ค.ศ. 1861-1932)

เป็นนักประวัติศาสตร์คนแรกของกลุ่มพ่อเกรสรชีฟ และมืออิทธิพลในกลุ่มพ่อเกรสรชีฟ เทอร์เนอร์จากการศึกษาจากมหาวิทยาลัยจอห์น ฮอบกินส์ ใน ค.ศ. 1888 เขาระบุความคิดในประวัติศาสตร์ยุโรปและสมัยโบราณ เทอร์เนอร์เป็นลูกศิษย์ของ เออร์เบิร์ต แบกซ์เตอร์ อัลฟ์ร์ด เขาร่วมกับ อัลฟ์ร์ด เทอร์เนอร์ มีความเห็นว่า ในบรรดาประเทศในยุโรป มีเฉพาะกลุ่มแห่งโกล-เชกซอนที่สามารถปรับตัวเข้ากับธรรมชาติในโลกใหม่ได้อย่างกลมกลืน เนื่องจากกลุ่มนี้ มีได้ปล่อยให้สถาบันสมัยกวางที่เหลวแหลก ทำลายรากฐานความบวสุทธิ์ของสภาพธรรมชาติ ซึ่งเป็นสภาพป่าทางตะวันตกเนียงหนึ่งของยุโรป

เทอร์เนอร์เชื่อว่าคุณของตนดีกว่าคุณอื่น ๆ ทั้งในด้านความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ และประชาธิปไตย ผู้มีอิทธิพลต่อเทอร์เนอร์ได้แก่ ดาร์วิน, สเปนเซอร์, ลอร์เรย์ และอาร์โนลด์ เออร์มานน์ ลูดวิก ชีเรน บทความแรกที่เทอร์เนอร์เขียนหลังจากสำเร็จการศึกษา คือ *The Significance of History* (ค.ศ. 1891) เทอร์เนอร์กล่าวว่า ในอดีตนั้นต่างถือว่า ประวัติศาสตร์เป็น วรรณคดีหรือพงศาวดารของการเมืองในอดีต อย่างไรก็ได้ ในปัจจุบันต่างก็ยอมรับว่าประวัติศาสตร์เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการพัฒนาทางเศรษฐกิจ¹³ ใน ค.ศ. 1893 เขายังเสนอรายงานที่มีชื่อเสียงของเขาว่า *The Significance of the Frontier in American History* เขาระบุปัจจัยทางเศรษฐกิจ และภูมิศาสตร์ ต่อความหมายประวัติศาสตร์ ส่วนเบี่ยงดนั้นใช้ปัจจัยเศรษฐกิจอย่างเดียว เทอร์เนอร์ สรุปว่า ป่าหรือชายแดนมืออิทธิพลต่อลักษณะพิเศษของอเมริกัน เป็นแหล่งกำเนิดให้เกิดประชาธิปไตย ทำให้คนต่าง ๆ มารวมกันเป็นชาติ คนที่อยู่ด้วยกันมีสีภาพและความเท่าเทียมกัน ตลอดจน เป็นอิสระจากประเทศและสถาบันของยุโรป ในขณะที่แบนครอฟายก่อ วอชิงตันเป็นวีรบุรุษ เทอร์เนอร์ยกย่องแอนดรูว์ แจ็คสัน ประวัติศาสตร์อเมริกันของแบนครอฟ คือการต่อสู้ของชาว

¹³ David W. Noble, *Historian Against History, the Frontier Thesis and the National Covenant in American Historical Writing Since 1830*, (Minneapolis: University of Minnesota, 1965), p.40.

อเมริกันต่ออยู่รอบหรืออังกฤษ ซึ่งสิ้นสุดลงใน ค.ศ. 1776 ของเทอร์เนอร์ ถือว่า การต่อสู้ของประชาชนที่ต่อต้านอิทธิพลยุโรปซึ่งมีตัวแทนคือชนชั้นปักษ์ของอาณานิคม ซึ่งสิ้นสุดลงใน ค.ศ. 1828 แบนкроฟเขียนประวัติศาสตร์ช่วงก่อน 1776 เทอร์เนอร์เขียนในช่วง ค.ศ. 1800-1830

เทอร์เนอร์บรรยายกำเนิดของ “ประชาชน” ในศตวรรษที่ 17 ในบทความชื่อ The First Official Frontier of the Massachusetts Bay เทอร์เนอร์กล่าวว่า ในอาณานิคม แมสซาชูเซต และเวอร์จิเนียในศตวรรษที่ 1640 นั้น คนอยู่อย่างง่าย ๆ เลี้ยงสัตว์ ทำการเกษตรซึ่ง ณ ที่นี่ ทำให้แสดงออกถึงลักษณะเจ้าชนนิยมและประชาริบป์ไตยของอเมริกา และในชัยเด่นนี้ ก็เกิดกบฏเบคอน เป็นความพยายามครั้งแรกของประชาชนที่จะล้มล้างอำนาจของอังกฤษ และชนชั้นปักษ์ของอาณานิคม

เทอร์เนอร์มีความเห็นว่าการขยายไปตะวันตกเป็นความก้าวหน้ายิ่งข้ายอยอกไปยิ่งทำให้เป็นประชาริบป์ไตยยิ่งขึ้นและเป็นอเมริกันยิ่งขึ้น เทอร์เนอร์มิได้ถือว่าการปฏิวัติอเมริกัน จะทำให้เกิดประชาริบป์ไตย ซึ่งในการต่อสู้ระหว่าง ค.ศ. 1775-1783 มีการต่อสู้ 2 อย่างกันขึ้น กล่าวคือ การต่อสู้ของประชาชนที่จะล้มล้างอำนาจของอังกฤษ และการต่อสู้ของประชาชนที่ล้มล้างชนชั้นปักษ์ของอาณานิคม ผลก็คือกลุ่มชนชั้นปักษ์ของตะวันออกยังคงคุมอำนาจและได้ร่วงรัฐธรรมนูญ กลุ่มนี้มีอำนาจในกระบวนการทั้ง ค.ศ. 1800 ซึ่งเป็นปีที่โนมัส เจฟเฟอร์สันเป็นประธานาธิบดี เขาได้ทำลายชนชั้นสูง เทอร์เนอร์ยกย่องเจฟเฟอร์สันเป็นนักประชาริบป์ไตยคนแรกของอเมริกา

ต่อมา เทอร์เนอร์หันไปสู่ใจเรื่องอื่นแทนเรื่องชายแดน โดยเฉพาะความตึงเครียดระหว่างตะวันออกตะวันตก ระหว่างเหนือกับใต้ หนังสือของเขาว่า The Rise of the New West, 1819-1829 (ค.ศ. 1906) เขากล่าวว่าการเมืองในยุคดังกล่าวอยู่ในรูปการเป็นพันธมิตรของกลุ่มการเมืองกลุ่มต่าง ๆ

วี แอล พาร์ริงตัน (ค.ศ. 1871-1929)

เขาเป็นอาจารย์สอนวิชาภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัย瓦อชิงตัน พาร์ริงตันสนใจการปฏิรูปต่าง ๆ ในศตวรรษที่ 1890 เขายังเขียน Main Currents in American Thought (3 ชุด ค.ศ. 1927 และ 1930) ซึ่งมีลักษณะเป็นประวัติศาสตร์แบบโปรดเกรสรีฟ การตีความหมายประวัติศาสตร์ความคิดของเขากล้องของกับงานเขียนเกี่ยวกับประวัติศาสตร์การเมืองของเบื้องพาร์ริงตันเห็นด้วยกับเบี้ยดที่ว่าประวัติศาสตร์เป็นเรื่องราวการขัดแย้งของกลุ่มต่าง ๆ ความคิดต่าง ๆ ในสังคม ซึ่งมีรากฐานมาจากทางเศรษฐกิจ หัวใจของเรื่องของเขามีคือการขัดแย้ง

ระหว่างฝ่ายก้าวหน้าและฝ่ายปฏิริยา ในชุดที่ 1 ของ Main Currents เขาให้เชื่อว่าพิวิตันและลัทธิเสรีนิยม พาร์ริงตันประณามหลักการของพิวิตันว่าไร้ประโยชน์และยกย่อง โรมส์ ชุกเกอร์ และโรเจอร์ วิลเลียมส์ เป็นนักเสรีนิยม สำหรับอาณานิคมแรมสสาจูสเต ก็อยู่ภายใต้การปกครองของฝ่ายอนุรักษ์นิยมคือตระกูลแมธเรอร์ส ชุดที่ 2 มีเช่น The Romantic Revolution in America ศึกษาอเมริการะหว่าง ค.ศ. 1800-1860 สองครามกลางเมืองเป็นผลจากการขัดแย้งของจักรวรรดินิยมทางเศรษฐกิจ¹⁴ ชุดที่ 3 ของพาร์ริงตันชื่อ The Beginning of Critical Realism in America ศึกษาระหว่างปี ค.ศ. 1860-1920 แต่เขาเขียนไม่จบ

ความสัมพันธ์ทางประวัติศาสตร์

ตลอดศตวรรษที่ 1920 และ 1930 วงการประวัติศาสตร์ยังคงสนใจด้านวิทยาศาสตร์ของ New History ทางด้านทฤษฎีของประวัติศาสตร์ก็ถูกถียงถ่มความสัมพันธ์กับสังคมศาสตร์ นักประวัติศาสตร์กลุ่ม New History ยังคงถูกถียงกับนักประวัติศาสตร์เก่า ๆ ภายใต้การนำของลูกศิษย์ของโรบินสันชื่อ แฮรี เอลเมอร์ บาร์นส์ ในขณะเดียวกันประธานของสมาคมประวัติศาสตร์อเมริกันหลายคนสั่งให้นักประวัติศาสตร์หากภูมิของประวัติศาสตร์

เหตุได้การมีสัมพันธ์ที่ดีกับสังคมศาสตร์จึงเป็นปัญหาสำคัญระหว่างสองครั้ง ข้อแรกเนื่องจากสังคมศาสตร์มีบทบาทมากในวงการศึกษา ในศตวรรษที่ 1920 คนทั่วไปก็ตระหนักว่าสังคมศาสตร์มีหลายสาขา เช่นจิตวิทยา เศรษฐศาสตร์ และการที่นักรัฐศาสตร์เศรษฐศาสตร์ได้แยกตัวจากการที่นักประวัติศาสตร์เคยครอบงำซึ่งเริ่มตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ 20 ในระยะนี้ก็แยกกันเด็ดขาด สาขาสังคมศาสตร์เหล่านี้เจริญเร็วมาก มีหน่วยราชการและเอกชนสนับสนุนมากมาย ประวัติศาสตร์ในฐานะอยู่ในสาขาสังคมศาสตร์ได้รับเงินช่วยเหลือเล็กน้อย สำหรับฝ่ายมนุษยศาสตร์ยังได้รับความสนับสนุนน้อยลงไปอีก

สาขาในสังคมศาสตร์นั้นก้าวหน้าเร็วมาก นักสังคมศาสตร์ประกาศหลักการ “ความร่วมมือ” และการวิจัยแบบร่วมมือกัน ซึ่งเป็นหลักการของ New History อยู่แล้ว มีการก่อตั้ง Social Science Research Council หรือ SSRC ใน ค.ศ. 1923 ซึ่งสมาคมประวัติศาสตร์อเมริกันเข้าร่วมใน ค.ศ. 1925 และส่งผู้แทนไปมี อาร์เชอร์ เอส เชลซิงเจอร์ และ รอย เอฟ นิโคลลส์ หัวหน้า 2 ไม่มีบทบาทสำคัญใน SSRC

หลักการของ New History ที่กล่าวถึงว่าประวัติศาสตร์จะต้องร่วมมือกับสังคมศาสตร์ ตลอดจนการร่วมกันหากภูมิ นั้นก็มิได้ระบุชัดว่าจะต้องทำอย่างไรแต่นักประวัติศาสตร์

¹⁴ Ibid., p.109.

ไม่ว่าเก่าหรือใหม่ศึกษาเรื่องในอดีต ซึ่งนักสังคมศาสตร์ไม่สนใจ ยิ่งกว่านั้น New History ได้ขยายขอบเขตประวัติศาสตร์คลุมทุกอย่าง ทำให้การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ ไม่ลีกซึ่งดังนั้นประมาณทศวรรษที่ 1930 คำว่า New History ก็ไม่เป็นที่เชื่อถือ มีเสียงเรียกร้องให้ปรับปรุงประวัติศาสตร์ให้เข้ากับสังคมศาสตร์มากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งทศวรรษที่ 1930 มีปัญหาทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศมาก ทำให้มีการเร่งเร้าให้ประวัติศาสตร์ศึกษาปัญหาปัจจุบันเพื่อให้ทันเหตุการณ์

คาร์ล เบคเกอร์ (ค.ศ. 1873-1945)

ลูกศิษย์ของเทอร์เนอร์และโรบินสัน เขายืนวิทยานิพนธ์เรื่อง *The History of Political Parties in The Province of New York, 1760-1766* (ค.ศ. 1909) ซึ่งสะท้อนความคิดของเทอร์เนอร์ที่กล่าวว่าการปฏิวัติมี 2 ความหมาย เบคเกอร์กล่าวว่าการปฏิวัติอเมริกาเป็นผลของการบุนการ 2 ขบวนการ คือการต่อสู้เพื่อปกครองตนเองและเอกสารชั้น กับการทำให้สังคมและการเมืองของอเมริกามีความเป็นประชาธิปไตยมากขึ้น งานของเขายังคงเป็นงานชั้นแรกที่ศึกษาการต่อสู้ของชนชั้นในระหว่างการปฏิวัติอเมริกาทำให้เขากลายเป็นนักประวัติศาสตร์ชั้นนำ

ใน ค.ศ. 1910 เขายิ่งพูดความชื่อ “Detachment and The Writing of History” โดยวิจารณ์การเขียนประวัติศาสตร์แบบ *History is What Happened; The Historian Must Write it Down...*” เบคเกอร์ตั้งปัญหาว่าเหตุใดนักประวัติศาสตร์ต้องอยู่ในฐานะนี้ เบคเกอร์ว่าเป็นสิ่งผิดพลาดที่นักประวัติศาสตร์เชื่อว่าตนสามารถหลีกเลี่ยงการตัดสินใจเกี่ยวกับข้อเท็จจริงประวัติศาสตร์ หรือเชื่อว่าข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ที่ได้ว่ากันมีจุดมุ่งหมายจริง ๆ เบคเกอร์กล่าวว่า นักประวัติศาสตร์ไม่สามารถแยกตนเองออกจากขบวนการการบรรยายของเขากล่าวว่า นักประวัติศาสตร์แต่ละบุคคลเขียนประวัติศาสตร์ตามความต้องการของตน ปัจจุบันเป็นยุคที่มีปัญหามากมายที่ต้องแก้ไข ดังนั้นนักประวัติศาสตร์จะต้องใช้ประวัติศาสตร์แก้ปัญหา นักประวัติศาสตร์แบบวิทยาศาสตร์ที่ศึกษาเรื่องต่าง ๆ อยู่ห่าง ๆ และเป็นกลางในเรื่องที่ตนศึกษานั้นเป็นวิธีที่ไม่เหมาะสมกับสภาพในปัจจุบัน “To Me Nothing can be Duller Than Historical Facts, and Nothing More Interesting Than The Service They Can be Made To Render in The Effort To Solve the Everlasting Riddle of Human Existence.”¹⁵

ภายใต้ ค.ศ. 1913 เบคเกอร์มีได้เขียนเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางประวัติศาสตร์ ถึงแม้เขายังไม่สนใจ New History แต่เบคเกอร์แตกต่างจากนักประวัติศาสตร์ New History อื่น ๆ ซึ่งสนใจ

¹⁵ Higham, Krieger and Gilbert, *History*, p. 120.

ปัญหาสังคม ส่วนเขางานใจปรัชญาและวรรณคดีซึ่งขัดกับหลักของ New History เป็นนักประวัติศาสตร์อาชีพในต้นศตวรรษที่ 20 ที่ไม่ได้อยู่ฝ่ายอนุรักษ์นิยมหรือให้ความเชื่อถือเกี่ยวกับการปฏิรูปและความก้าวหน้าโดยสิ้นเชิง

บทความของเขาระบุ Some Aspects of The Influence of Social Problems And Ideas Upon The Study And Writing of History (ค.ศ. 1913) เขายังคงเริ่มด้วยว่า “นักประวัติศาสตร์ทุกคนเลือกข้อมูลของตน ข้อเท็จจริงในตัวมันเองว่าได้พูดหรือแสดงอะไรออกมา แต่ข้อเท็จจริงพูดผ่านนักประวัติศาสตร์ แต่นักประวัติศาสตร์แต่ละคนเป็นผู้เลือกข้อเท็จจริงที่มีความหมายต่อตัวนักประวัติศาสตร์คนอื่น ๆ และคนทั่วไป นักประวัติศาสตร์ผู้ใดเลือกทำเช่นนี้เนื่องจากความของอดีตด้วยสายตาของสังคมที่เขาอยู่ อย่างไรก็ตามนักประวัติศาสตร์ยังคงมีสิทธิจะเรียกตนเองเป็นนักวิชาการ ถ้าหากใช้ประวัติศาสตร์เป็นเครื่องมือในการรับใช้สังคม”

ชาร์ลส์ เอเบียด (ค.ศ. 1874-1948)

ได้รับการศึกษาทั้งในสหรัฐและอังกฤษ เบียดสอนการเมืองในปัจจุบัน เบียดมีบทบาทในกิจกรรมต่าง ๆ มากมาย เช่น New York Bureau of Municipal Research และ National Municipal League ในศตวรรษที่ 1920 เขายังคงดำเนินการแก้ไขระบบทุรุษของบล็อกข้างและญี่ปุ่น คำที่เขาชอบคือ “ยอดเยี่ยม” เบียดมีอิทธิพลต่อประวัติศาสตร์นิพนธ์ของอเมริกาในศตวรรษที่ 20 โดยเฉพาะความคิดเกี่ยวกับความสัมพัทธ์ทางประวัติศาสตร์ของเขากล่าวไว้ใน The Industrial Revolution (ค.ศ. 1901) ต่อมาเบียดหันมาสนใจประวัติศาสตร์อเมริกัน

Contemporary America (ค.ศ. 1913) ของเบียด วีรบุรุษของหนังสือเล่มนี้คือ ลีแลนด์ สเตนฟอร์ด รอสโก คอนกลิง และ บอส แพลต ส่วน The Economic Origins of Jeffersonian Democracy (ค.ศ. 1915) กล่าวถึงการขัดแย้งระหว่างกลุ่มนายทุนและชาวนาตั้งแต่ศตวรรษ 1770 จนกระทั่งชาวนาเมชัยชนะใน ค.ศ. 1800 ส่วน The Supreme Court And The Constitution (ค.ศ. 1912) ยกย่องความสามารถของผู้ก่อตั้งอเมริกา แต่ก็สรุปว่าในที่ประชุมร่างรัฐธรรมนูญนั้น กลุ่มที่มีอิทธิพลคือกลุ่มอนุรักษ์นิยม ซึ่งมีผลประโยชน์ทางการค้าและการค้า ในขณะที่กลุ่มลูกหนี้ ซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ไม่มีสิทธิเสียงในการร่างรัฐธรรมนูญ ผู้แทนที่ร่างรัฐธรรมนูญไม่ได้มุ่งหวังรากฐานประชาธิปไตยแต่มุ่งที่ผลประโยชน์ ความสงบเรียบร้อยของประเทศ

หนังสือที่ก่อเกิดความขัดแย้งในวงวิชาการมากที่สุด คือ An Economic Interpretation of The Constitution (ค.ศ. 1913) เขายังคงถึงปัจจัยทางเศรษฐกิจ โดยพยายามพิสูจน์ผลประโยชน์

ทางเศรษฐกิจของคนที่มีส่วนในการร่างรัฐธรรมนูญ เป็นผู้กำหนดความคิดเดิมที่ว่ารัฐธรรมนูญ เป็นผลงานของประชาชนทั้งหมด เขากล่าวว่าแท้จริงก็เป็นผลงานของชนส่วนน้อยซึ่งได้รับผลประโยชน์เท่านั้น

The Rise of American Civilization (2 ชุด ค.ศ. 1927) เป็นหนังสือที่เขียนร่วมกับ แมรี อาร์ เปียด เปียดพยายามใช้หลักการของ New History ใน การเขียน และใน ค.ศ. 1939 เขามีหนังสือ America in Mid Passage กล่าวถึงการพัฒนาของอเมริกาในศตวรรษที่ 1930 งานเขียนของเปียดในระยะแรกอยู่ในลักษณะยึดมั่นในหลักการเศรษฐกิจกำหนดทุกอย่าง เช่น การที่เปียดกล่าวว่า ประวัติศาสตร์อเมริกาเป็นการต่อสู้ระหว่างนักธุรกิจที่เป็นกลุ่มมือทุนนิยม แต่เป็นคนกลุ่มน้อย กับกลุ่มอื่น ๆ เช่น ชนชั้นปักษ์ของชาวอังกฤษ ชาวนา ชาวไร่ กรรมกร และชาวนา ทางภาคใต้ ดังนั้น สมัยแจ็คสันเป็นสมัยการลุกขึ้นของชาวนาและกรรมกร และส่งผลกระทบเมื่อเป็นการปฏิวัติอเมริการั้งที่ 2 กล่าวคือนักธุรกิจทางเหนือขับไล่ชนชั้นปักษ์ของชาวไร่ของทางใต้ออกจากอำนาจ แต่ในงานชิ้นหลัง ๆ นั้นแสดงให้เห็นว่าขาดทิ้งหลักการเศรษฐกิจกำหนด โดยยึดหลัก New History เขียนทุกเรื่อง เช่น แห่งสังคม เศรษฐกิจ วัฒนธรรม ฯลฯ

เปียดสอนใจปัญหาปัจจุบันและหลักการประชาธิปไตย เปียดถือว่าใช้ประวัติศาสตร์ เป็นการสอนประชาธิปไตย หนังสือของเขามี 47 เล่มล้วนแต่ขายดีทั้งสิ้น เปียดยังสอนใจปัญหาเกี่ยวกับประวัติศาสตร์นิพนธ์ โดยเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างประวัติศาสตร์และสังคมศาสตร์ ในศตวรรษที่ 1930 เขามีงานใจกลางทางปรัชญาของประวัติศาสตร์ โดยได้อิทธิพลจากโครเช, มานน์ไฮม, คาร์ล อุสซี เขายังคงอ้างอิงถึงทฤษฎีที่ชื่อว่า ความสัมพันธ์ทางประวัติศาสตร์ ซึ่งเขาเขียนในบทความชื่อ The Noble Dream (ค.ศ. 1935) ความคิดของเปียดนี้เป็นที่ยอมรับของนักประวัติศาสตร์อเมริกันใน 20 ปีที่ผ่านมา เขายอมตั้งตีต่อการเขียนประวัติศาสตร์ คือการคัดลอกเหตุการณ์ในอดีต เพื่อย้อนกับที่เกิดขึ้นจริง ๆ หรือผู้อื่นว่ามีภัยที่ครอบงำพุทธิกรรมของมนุษย์ ในทางตรงกันข้าม เขายังกล่าว การเขียนประวัติศาสตร์ยุคใดยุคนั้นขึ้นอยู่กับบรรยายกาศของผู้เขียนประวัติศาสตร์ด้วย ประวัติศาสตร์แบบวิทยาศาสตร์เป็นเพียงผลสะท้อนของศตวรรษที่ 19 ที่ต้องการสนับสนุนและรักษาสถานะเดิม

เปียดสรุปว่า นักประวัติศาสตร์ต้องยอมรับปรัชญาประวัติศาสตร์ หรือมาตรฐานการคัดเลือกข้อมูลก่อนเขาก็จะเริ่มเขียนประวัติศาสตร์ ไม่ว่า นักประวัติศาสตร์จะเลือกทฤษฎีใด เป็นปรัชญาประวัติศาสตร์ เขายังค้นพบว่าไม่มีกฎใด ๆ ที่จะใช้กับหลักฐานทางประวัติศาสตร์ ทุกหลักฐานได้ไม่ว่าจะเลือกทฤษฎีวิญญาณประวัติศาสตร์ ทฤษฎีความก้าวหน้า นักประวัติศาสตร์

ที่จะต้องยอมรับว่ามีความจริง เป็นผลลัพธ์ความเชื่อของเขาก็คือประวัติศาสตร์จะก้าวหน้าขึ้นไปสู่ระบบประชาธิปไตยแบบประชาธิปไตยรวมศูนย์ ดังนั้นนักประวัติศาสตร์มีหน้าที่เขียนประวัติศาสตร์ที่มุ่งสร้างอนาคตที่ดีขึ้น ความคิดของเบียดและเบคเกอร์เรียกรวม ๆ ว่า ความสัมพันธ์ทางประวัติศาสตร์ มีลักษณะต่อไปนี้

1. เหตุการณ์ในประวัติศาสตร์สับสน จนกระทั่งแม่นักประวัติศาสตร์ที่ถูกฝึกมาอย่างดี และยังเป็นนักประวัติศาสตร์ที่ซื่อสัตย์และยังจะทำให้ความผิดของรังเกก่อให้ล่าวว่าจะเขียนอดีตเหมือนกับที่เกิดขึ้นจริง

2. สิ่งที่คนส่วนใหญ่และนักประวัติศาสตร์ยอมรับว่าเป็นความจริงทางประวัติศาสตร์ ในเวลาใดเวลาหนึ่ง ขึ้นอยู่กับบรรยายกาศของยุคนั้น ๆ พ่อ ๆ กับข้อเท็จจริงที่ตรวจสอบแล้ว

3. ข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ที่นักประวัติศาสตร์และคนส่วนใหญ่ยอมรับจะเปลี่ยนไปโดยขึ้นอยู่กับปัจจัยทางอารมณ์

4. คุณค่าของข้อเท็จจริงขึ้นอยู่กับว่าข้อเท็จจริงเหล่านั้นช่วยเราเข้าใจอดีต บังคับ และวางแผนสำหรับอนาคตได้มากน้อยยังไง

ความสำคัญของเบียดมีมาก เพราะนักประวัติศาสตร์มิใช่นักบรรณาธารที่มีเชิงอุดมคุณในปัจจุบันแล้วผันถึงอดีต แต่นักประวัติศาสตร์เป็นนักวิชาการที่ใช้ความรู้ของเขามาในอดีตเพื่อปรับปรุงปัจจุบัน เปิดตัวการให้คนรุ่นใหม่ คนที่มีความหวัง และผู้ที่เชื่อว่าสามารถปรับปรุงโลกให้ดีขึ้น

เกี่ยวกับการถกเถียงแต่เดิมมาที่ถือประวัติศาสตร์เป็นวิทยาศาสตร์ ศิลปะ เทววิทยา ปรัชญา วรรณคดี นั้น เป็นดีก็อ่วมไม่ใช่ทั้งสิ้น หรือประวัติศาสตร์มิใช่วิชาเหล่านี้มาร่วมกัน แต่ในทางตรงกันข้าม วิทยาศาสตร์ ศิลปะ เทววิทยาและวรรณคดีเป็นเพียงส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์ ซึ่งเบียดได้อิทธิพลของโครเซ เขาต้องการยกประวัติศาสตร์เป็นเอกในวิชาปรัชญา ประวัติศาสตร์คือความคิดในปัจจุบันที่เกี่ยวกับอดีต ประวัติศาสตร์ในความหมายความจริงในอดีต รวมทุกสิ่งที่มนุษย์ได้กระทำ พุด รู้สึกคิด ประวัติศาสตร์ในความหมายของการบันทึก รวมถึงศิลปาริม เอกสาร อวย่างไรก็ได้ประวัติศาสตร์ความคิดที่เป็นความหมายที่สมบูรณ์กว่า เนื่องจากเป็นประวัติศาสตร์มีความหมายกว้างที่สุดและมีความสำคัญ เพราะได้คิดเกี่ยวกับความจริง ในอดีต บันทึกหลักฐานที่ใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์แล้ว

ประวัติศาสตร์สาขาอื่น ๆ

การศึกษาประวัติศาสตร์อาณานิคมเสื่อมลงในระหว่างสังคมโลก 2 ครั้ง แต่มี

การสนใจในด้านประวัติศาสตร์สมัยใหม่ แต่เริ่มสนใจประวัติศาสตร์ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ เนื่องจากอิทธิพลของสังคม เช่น แซมวอล แฟลค เบมิส วิเคราะห์นโยบายต่างประเทศของ อเมริกาในระยะแรก ๆ อย่างไรก็ได้ ความสนใจประวัติศาสตร์ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศอยู่ได้ ไม่นาน เนื่องจากนักประวัติศาสตร์ฟอร์เกอร์สซีฟถือว่าเรื่องนโยบายต่างประเทศสำคัญรองจาก ประวัติศาสตร์ภายใน ตลอดจนนโยบายอยู่โดดเดี่ยวของอเมริกามีอิทธิพลมากใน ศ.ศ. 1930

ประวัติศาสตร์นิพนธ์หลังสหกรณ์โลกครั้งที่ 2

ต้นศตวรรษที่ 20 มีสังคมโลก 2 ครั้ง เกิดการปฏิวัตินักประวัติศาสตร์ เศรษฐกิจตกต่ำ (ค.ศ. 1929) แสดงว่าโลกมิได้ก้าวหน้าในทางที่ดี เช่นความหวังของนักประวัติศาสตร์ ในต้นศตวรรษที่ 20 โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังเศรษฐกิจตกต่ำ อเมริกาได้รอดพ้นมาโดยได้รับความกระทบกระเทือนไม่มากนัก และอเมริกามิได้กลایเป็นเผด็จการซึ่งต่างกับยุโรปมาก ทำให้ชี้ชัดว่าอเมริกาต่างจากยุโรปมากกว่านักประวัติศาสตร์รุ่นก่อนเคยคิดไว้ อาจเป็นเพราะว่ามีบางสิ่งในประวัติศาสตร์อเมริกาที่ทำให้ไม่ต้องเผชิญกับความรุนแรงที่เกิดในยุโรป

ดังนั้นทัศนคติของนักประวัติศาสตร์ในทศวรรษที่ 1940-1950 แตกต่างจากต้นศตวรรษที่ 20 มีการตีความหมายใหม่ที่แตกต่างออกไปจากของเบียด และพาร์วิงตัน โดยที่ชาวอเมริกันส่วนใหญ่ถือว่าตนแตกต่างจากยุโรป ส่วนเบียดและพาร์วิงตันตีความหมายการปฏิริวัติอเมริกา และการร่างรัฐธรรมนูญคล้ายกับการปฏิริวัติฝรั่งเศส ตลอดจนบรรยายการปฏิรูปในสหราชอาณาจักรคล้ายกับกลุ่มหัวรุนแรงในยุโรป และถือกกลุ่มต่อต้านการปฏิรูปคล้ายกับหัวเก่าในยุโรป โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมียดมีความเห็นว่าโลกทั้งโลกดำลังมุ่งสู่อนาคตที่ดีกว่า นอกจากนี้ ในขณะที่ต้นศตวรรษที่ 20 เน้นการเปลี่ยนแปลง โดยมีสมมติฐานว่า การเปลี่ยนแปลงทำให้ก้าวหน้าแต่ในศตวรรษที่ 1940 และ 1950 กลับกล่าวการเปลี่ยนแปลง หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ชาวอเมริกันรวมลักษณะพิเศษตัวเอง รวมคอมมิวนิสต์เป็นผู้นำตัวจริงเบ็ดเสร็จ เป็นรัฐบาลที่เต็ลล์บุคคลถูกยกเลิก เสรีภาพส่วนตัวเพื่อรัฐ ดังนั้นหลักการคอมมิวนิสต์ซึ่งเคยเป็นที่สนใจในทศวรรษที่ 1920 และ 1930 ก็เสื่อมคลายลงไป ความหวังของ การปฏิริวัติหรือแม้แต่การปฏิรูป ก็เฉือนชาลง จึงมีแนวโน้มสนับสนุนเสถียรภาพมากกว่าการเปลี่ยนแปลง นโยบายต่างประเทศในสังคมเรียนคือการรักษาสถานะเดิม ต่อต้านการขยายอำนาจของผู้นำตัวจริงเบ็ดเสร็จ ในประเทศก็มีแนวอนุรักษ์นิยมซึ่งรวมถึงการคงไว้ซึ่งการปฏิรูปนิวเคลียร์ไว้

หนังสือประวัติศาสตร์ระยะนี้ สนใจบทบาทของความคิด โดยเฉพาะความคิดเมืองทบทวน ต่อการดำเนินการทางการเมืองอย่างไร นักประวัติศาสตร์หลายคนยังคงยึดหลักเศรษฐกิจ

กำหนด ในการตีความหมายประวัติศาสตร์ แต่มีกลุ่มต่อต้านความคิดของเทอร์เนอร์ในเรื่องเขต หรือความแตกต่างของเขตเป็นพื้นฐานของประวัติศาสตร์อเมริกา กลุ่มต่อต้านเทอร์เนอร์ถือว่า ตะวันตกเป็นการขยายจากตะวันออก เขตเหนือและเขตใต้มีการยั่งยืนอย่างเดียวกัน ความคิดเหล่านี้แพร่หลายในศตวรรษที่ 1940 และ 1950 เมื่อมีปฏิกริยาต่อต้านเขต ทำให้นักประวัติศาสตร์ไม่เขียนเกี่ยวกับการขัดแย้งระหว่างตะวันออก ตะวันตก เหนือและใต้ ความคิดของเทอร์เนอร์ที่ว่าประชาธิปไตยในศตวรรษที่ 19 เกิดจากอิทธิพลของตะวันตกไม่มีผู้สนใจศึกษา

เป้าหมายของการถกเถียงของนักประวัติศาสตร์รุ่นใหม่ในระยะนี้ คือ ความคิดของเบียดที่ถือว่า อเมริกากลายเป็นกลุ่มประชาธิปไตย ซึ่งเป็นกลุ่มคนจำนวนมากและกลุ่มอภิสิทธิ์ซึ่งมีเพียงกลุ่มน้อย โดยถกเถียงในสมัยของเจ็คสัน อาร์เธอร์ เอ็ม เชลซิงเจอร์ จูเนียร์ เขียน The Age of Jackson เป็นงานดีเด่น ที่ต่อต้านวิญญาณธุรกิจของศตวรรษที่ 1930

มีงาน 2 ชิ้นที่โジョมตี Economic Interpretation of The Constitution ได้แก่งานของ ฟลอเรสต์ แมคโดนัลล์ เขียน We the People: The Economic Origins of the Constitution เข้าสำรวจรายได้ของผู้ร่วมรัฐธรรมนูญอย่างละเอียด เพื่อพิสูจน์ว่าเบียดผิดพลาด ส่วน โรเบิร์ต อี บราวน์ โジョมตีการเขียนของเบียดว่าขาดหลักทรัพยาฯ เข้าร่วม Charles Beard and the Constitution (ค.ศ. 1956) และ Middle Class Democracy and the Revolution in Massachusetts, 1691-1780 (1955) บราวน์กล่าวว่าชาวอาณานิคมมีส่วนร่วมในการปักครองในอาณานิคมแมสซาชูเซตส์มาก ดังนั้น ชาวอเมริกันมิได้รับประชาธิปไตยใน ค.ศ. 1776 แต่ชาวอเมริกันพยายามรักษาไว้ แทนที่จะสร้างระบอบของสังคมขึ้นใหม่ ชาวอาณานิคมกลับป้องกันระบอบเบียดแก่

สำหรับการปฏิวัติอเมริกา ก็มีนักประวัติศาสตร์รุ่นใหม่ศึกษาสาเหตุของการปฏิวัติต่อต้านความคิดของเบียด ได้แก่ โอลิเวอร์ เอ็ม ดิกเกอร์สัน, เอ็ดมัน เอส มอร์แกน และ เบอร์นาร์ด นอลเลนเบิร์ก กลุ่มนี้ถือว่า หลัง ค.ศ. 1760 นโยบายการปักครองของอังกฤษโジョมตีสิทธิเสรีภาพของชาวอาณานิคม ผู้นำอาณานิคมจึงต้องต่อสู้ป้องกันสิทธิเสรีภาพ ดังนั้นจึงมีการศึกษาอเมริกาในศตวรรษที่ 17 และ 18 อย่างไม่เคยมาก่อน ซึ่งในสมัยของประวัติศาสตร์ ไพร์เมอร์ส์ไม่สนใจ เนื่องจากเน้นเฉพาะประวัติศาสตร์ปัจจุบัน

ระยะนี้ ไม่มีนักประวัติศาสตร์ที่เด่นมากดังเช่น เทอร์เนอร์และเบียด นักประวัติศาสตร์ที่สำคัญซึ่งเน้นความต่อเนื่อง การต่อต้านเผด็จการเบ็ดเสร็จ และมุ่งเสถียรภาพ ได้แก่ หลุยส์ ชาร์ต์ส์, แดเนียล บาร์สติน และ ริ查ร์ด ชอฟสตัตเตอร์ ในศตวรรษที่ 1960 นักประวัติศาสตร์รุ่นหลังเรียกกลุ่มนี้ว่า นักประวัติศาสตร์กลุ่มคล้อยตาม

หลุยส์ ชาร์ตส์

เข้าเยี่ยน The Liberal Tradition in America (ค.ศ. 1955) เข้าชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างอเมริกาและยุโรป ในยุโรปมีการต่อสู้ระหว่างลัทธิศักดินาหรืออภิชนาธิปไตย และสังคมนิยมหรือประชาธิปไตย แต่ในอเมริกาไม่มีอิทธิพลของลัทธิศักดินา จึงคงเป็นในปัจเจกชนนิยม ลัทธินายทุนและชนชั้นกลาง อเมริกาจึงมีประเพณีเสรีนิยม ต่อมาเข้าเยี่ยนประวัติศาสตร์อาณา尼คิมในอเมริกา The Founding of New Societies (ค.ศ. 1964) อาณา尼คิมในอเมริกาได้รับอิทธิพลจากยุโรปแต่เนื่องจากแยกตัวออกจากสังคมขัดแย้งกัน ทำให้อาณา尼คิมเหล่านี้ค่อนข้างจะมั่นคงและยังคงรับวัฒนธรรมเสรีนิยมของสังคมอังกฤษในยุคเริ่มต้นมุ่งใหม่ทำให้อเมริกามีประเพณีเสรีนิยมแต่เริ่มแรก

ริชาร์ด ออฟส์ตันเตอร์ (ค.ศ. 1916)

เข้าเยี่ยน The American Political Tradition (ค.ศ. 1948) เขายกตัวอย่างนักปฏิรูปสมัยแจ็คสันและฝ่ายวิกฤต่อสู้ โดยสรุปว่าทั้ง 2 กลุ่มนี้ได้แตกต่างกันมาก เช่นที่นักประวัติศาสตร์พอลเกรแฮมเชียฟเดียเยียนไว้

แดเนียล บาร์สติน (ค.ศ. 1914-ปัจจุบัน)

บาร์สติน ประทับใจในความมีเสถียรภาพของอเมริกา เขօธิบายว่าการที่ความคิดทางการเมืองของอเมริกามีความธรรมดานามญี่ มีผลมาจากการขัดแย้งกันอย่างรุนแรงของยุโรป เข้าเยี่ยน The Genius of American Politics (ค.ศ. 1953) และ The American : The Colonial Experience (ค.ศ. 1958) มีข้อเน่าสังเกตว่าทั้ง ชาร์ตส์ และ บาร์สติน ได้ความคิดว่า อเมริกามีความสงบโดยการดูสหราจากภายนอกคล้ายกับของทอคคิล ทั้ง 2 คน ใช้วิธีเปรียบเทียบในการศึกษาประวัติศาสตร์อเมริกัน ชาร์ตส์สอนทฤษฎีการเมืองยุโรปที่ชาร์วาร์ด อย่างไรก็ตามทั้งสองคนเปรียบเทียบอเมริกาและยุโรปเท่านั้น

ในเรื่องการปฏิวัติอเมริกัน บาร์สตินโجمตีเบียดและพาร์วิงตัน เขามีความเห็นว่าชาวอเมริกันในระหว่างการปฏิวัติมีแนวโน้มที่จะรักษาสถานะเดิม หรืออยู่ในแนวอนุรักษ์นิยม

เอ็ดเวิร์ด เอส มอร์แกน

นักประวัติศาสตร์ที่เด่นมากคนหนึ่ง เข้าแตกต่างจากบาร์สติน และชาร์ตส์ ซึ่งอธิบายเสถียรภาพของอเมริกาในแบบของสิ่งแวดล้อมและสถาบัน ส่วน มอร์แกนศึกษาหลักการพื้นฐาน

เข้ามายืนเคียงกับพิวติตันในนิวอิงแลนด์ และการปฏิรูป The Stamps Act Crisis (ค.ศ. 1953)

The Birth of the Republic, 1763-1789 (ค.ศ. 1956) The Puritan Dilemma: The Story of John Winthrop (ค.ศ. 1958) Visible Saints: The History of a Puritan Ideas (ค.ศ. 1963)

ในทศวรรษที่ 1960 มีนักประวัติศาสตร์อีกกลุ่มต่อต้านนักประวัติศาสตร์กลุ่มคล้อยตาม ระบอบนี้ชื่อชาวเนห์อผิวขาวลงมาทางใต้เพื่อร่วมกับนิโกรในการเรียกร้องความเท่าเทียมกันทาง สิทธิเสรีภาพ เค็นเน็ตได้เป็นประธานาริบบิลและได้นำประเทศเข้าสู่สังคม ซึ่งประชาชนมีได้ สนับสนุนสังคมเวียดนาม จึงมีประชามติต่อต้านสังคมถึงขีดสูงสุดอย่างไม่เคยมีมาก่อน ผู้นำของกลุ่มนี้คือ สพอตตัน ลินด์ นอกจากนี้มี สตีเฟน เทอร์นสตรอม แห่งมหาวิทยาลัยแบรนด์ฟิล์ด ลิตแวง และยูจีน จีโนวิส ฯลฯ บางครั้งเรียกนักประวัติศาสตร์กลุ่มนี้ว่ากลุ่มแก้

นักประวัติศาสตร์กลุ่มแก้มีได้นำความสำเร็จของอเมริกา แต่เน้นความขัดแย้ง นักประวัติศาสตร์กลุ่มแก็บางคนยอมรับทฤษฎีสังคมชนชั้นของมาร์กซ์ ความคิดของเบียดที่ถือว่าประวัติศาสตร์อเมริกันเป็นการต่อสู้ทางเศรษฐกิจระหว่างผู้มีและผู้ไม่มี นักประวัติศาสตร์กลุ่มแก้มีอ้วกว่าการเขียนประวัติศาสตร์ของนักประวัติศาสตร์กลุ่มคล้อยตามเป็นการเขียนแบบเน้นผู้นำ สะท้อนให้เห็นอำนาจทางการเมืองและเศรษฐกิจในขณะนั้น ซึ่งมีหลักฐานทึบไว้ มากมาย ส่วนนักประวัติศาสตร์กลุ่มแก้สนใจมวลชนซึ่งมีหลักฐานน้อย

สพอตตัน ลินด์ (ค.ศ. 1892-1970)

เป็นผู้นำในการเรียกร้องสิทธิประชาชนในทศวรรษ 1960 ตลอดจนต่อต้านนโยบาย ต่างประเทศของอเมริกาในเวียดนาม ใน ค.ศ. 1964 ลินด์เดินทางไปเวียดนามเหนือ และรายงาน การเดินทางใน The Other Side (ค.ศ. 1966) ลินด์ถือว่าการใช้เศรษฐกิจตีความหมายประวัติศาสตร์ เป็นเรื่องพื้นฐาน

ลินด์ มีความเห็นว่าเมื่อมีโอกาสเขียนประวัติศาสตร์ปัจจุบันก็ควรเขียนทันที เพราะ เมื่อวันเวลาผ่านไป เอกสารต่าง ๆ จะไม่ชัดแจ้งและหายากกว่าการรีบเขียน เขายังมีความเห็นว่า นักประวัติศาสตร์แตกต่างจากนักสังคมศาสตร์อื่น ๆ ทั้งนี้มิใช่เพราะประวัติศาสตร์เขียนเรื่อง ในอดีต แต่อยู่ที่นักประวัติศาสตร์ถือว่าสิ่งต่าง ๆ อยู่ในขบวนการพัฒนา ประวัติศาสตร์และ สังคมวิทยามีได้ศึกษาเรื่องต่างกัน แตกต่าง 2 แตกต่างในวิธีการที่มองเรื่องเดียวกัน นักประวัติศาสตร์จึงไม่ควรละอายใจในการศึกษาเรื่องปัจจุบันและอนาคตมากกว่าอดีต ลินด์เชื่อว่าการที่ นักประวัติศาสตร์สนใจเรื่องอนาคตมิใช่เพื่อทำนาย แต่เพื่อที่จะ “To Envision, to say (AS Howard Zinn put it) Not What Will Be but What CAN be”¹⁶

¹⁶ R.A. Skotheim, ed., *The Historian and The Climate of Opinion* (Menlo Park: Addison Wesley Publishing Co., 1969), p.117.

นอกจากลินเดลแล้ว นักประวัติศาสตร์กลุ่มแก้ยังมี สตีเฟ่น เทอร์นสตรอม เขียน Poverty and Progress สรุปว่า การเคลื่อนไหวทางสังคมอเมริกันในศตวรรษที่ 19 มีน้อยกว่าที่เข้าใจกัน ในปัจจุบัน มีกรรมกรก้าวออกจากชนชั้นของตนน้อย แต่โดยที่กรรมกรย้ายเมืองบ่อย ทำให้กรรมกรไม่ได้พัฒนาแบบยูโรป

ลีอ่อน ลิตแวง

ลีอ่อน ลิตแวง เขียน North of Slavery เน้นยุคก่อนสมการ��ลงเมือง เขา มีความเห็นว่า ความรู้สึกต่อต้านคนผิวดำมีมากกว่าที่เคยคิด แต่ทางใต้กลับมีความรู้สึกเรื่องผิวสีน้อยกว่าทางเหนือและตะวันตก ชาวอเมริกันนอกเขตใต้ต่อต้านการขยายของทาส เนื่องจากเกรงว่ากลุ่มผิวดำจะอพยพไปยังถิ่นของตน

สำหรับประวัติศาสตร์สมการ��ลงเมือง นักประวัติศาสตร์หลายคนถือเป็นอุบัติเหตุที่ไม่จำเป็น แต่ ยูจิน จีโนวิส ถือว่าสมการ��ลงเมืองเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ของชนชั้น 2 ชนชั้น ในหนังสือชื่อ The Political Economy of Slavery และ The World The Slaveholder Made

ส่วนยุคโพร์เกรสซีฟนั้น นักประวัติศาสตร์กลุ่มคล้อยตามยกย่องยุคนี้ การเบรียล กอลโก ถือว่ายุคโพร์เกรสซีฟไม่ใช่ยุคที่รัฐบาลสามารถคุ้มกิจการใหญ่ได้ แต่กลับเป็นธุรกิจใหญ่ ๆ คุ้มรัฐบาล เข้ามายืนใน The Triumph of Conservatism ว่ากฏหมายต่าง ๆ ตราด้วยการบีบบังคับของบริษัทใหญ่ ๆ เพื่อป้องกันการแข่งขันอย่างไม่มีระเบียบ

สำหรับนิวเดลันน์ เบอร์นาร์ด เบอร์นสไตน์ เขียน The Conservative Achievements of Liberal Reform เขาวิจารณ์ แฟรงก์ลิน ดี รูสเวลต์ ว่าเชือเชิญนายทุนใหญ่เขามีส่วนในการของรัฐ เช่น NRA ทำให้นายทุนมีอำนาจเหนือรัฐบาล

ในขณะที่นักประวัติศาสตร์กลุ่มคล้อยตามต่อต้านการปฏิวัติ แต่ในงานของบาร์ริงตัน มอร์ จูเนียร์ ชื่อ Social Origins of Dictatorship and Democracy เห็นว่าจำเป็นต้องมีการปฏิวัติ หากปราศจากการปฏิวัติในอดีต ชาติหนึ่งอาจไม่มีประชาธิปไตย การปฏิวัติเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อ ทำลายพลังปฏิกริยาทางเกษตร ได้แก่เจ้าของที่ดินและชาวนาที่ขัดขวางการปรับปรุงประเทศ โดยที่ญี่ปุ่นและเยอรมนีไม่มีการปฏิวัติ ทำให้เจ้าของที่ดินสามารถรวมกับนักอุดสาหกรรม และได้อำนาจ พลังประชาธิปไตยอ่อนแอเกินไปที่จะทำลายพลังนี้ ในที่สุดญี่ปุ่นและเยอรมนี ภายเป็นผลของการฟاشิสต์ ทรงกันข้ามกับในรัสเซียและจีน ชาวนาหลายเป็นภรรยาสันหลัง ของการปกครองแบบอัตตาธิปไตยชุดต่อไป คือลัทธิคอมมิวนิสต์ ส่วนการปฏิวัติของพิวิตตันใน อังกฤษและการปฏิวัติ 1789 ของฝรั่งเศส ได้ลดอำนาจเจ้าของที่ดิน และทำให้มีการปรับปรุง ประเทศตามแนวประชาธิปไตย

สำหรับประวัติศาสตร์อเมริกา การปฏิวัติทางสังคมมีเพียงปฏิวัติเดียว คือสังคมกลางเมือง แต่การปฏิวัติครั้งนี้ประสบความสำเร็จเพียงบางส่วน กลุ่มหัวรุนแรงไม่ประสบความสำเร็จในการแบ่งที่ดินทางใต้ใหม่เพื่อรับประกันว่าอดีตพ่อจะมีเสรีภาพอย่างแท้จริง แต่อำนาจเจ้าของที่ดินถูกลดลงและไม้อาจรวมกับนายทุนทางเหนือเพื่อจะให้อเมริกาปกครองแบบเผด็จการได้ มอร์เห็นว่าเมื่อพิจารณาการปฏิวัติจากเบื้องล่าง (คอมมิวนิสต์) และการปฏิวัติจากเบื้องบน (ฟاسซิสต์) เขากำหนดว่าการปฏิวัติเป็นทางสุดท้าย และต้องมีเงื่อนไขเฉพาะบางอย่างประกอบ

นักประวัติศาสตร์กลุ่มแก้กษะนี้ยังนโยบายต่างประเทศมากที่สุด โดยถือว่าอเมริกากลายเป็นประเทศจักรวรรดินิยมในสังคมเย็น วิลเลียม แอปเปิลแมน วิลเลียมส์ เบียน The Tragedy or American Diplomacy และ The Roots of The Modern American Empire เข้าได้รับอิทธิพลマークชิสต์ เขาคือนายทุนอเมริกันผู้ลักด้นให้มีการรบในเกาหลีและเวียดนาม นักประวัติศาสตร์กลุ่มแก้กษะรุสเซียหลังสังคมโลกครั้งที่ 2 มิได้ใช้นโยบายก้าวร้าว แต่ต้องการเสถียรภาพในเขตอิทธิพลของตน ซึ่งนักประวัติศาสตร์กลุ่มแก้ไม่พูดถึงการปกครองแบบกดขี่ของรุสเซีย

นอกจากมีประวัติศาสตร์กลุ่มแก้แล้ว ปัจจุบันมีแนวโน้มในการเขียนประวัติศาสตร์ที่เขียนโดยบุคคลที่ร่วมสมัยกับเหตุการณ์เรียกว่า กลุ่มนักประวัติศาสตร์ที่เห็นเหตุการณ์ด้วยตาเอง ซึ่งเป็นสาขาของประวัติศาสตร์ร่วมสมัย การบันทึกเหตุการณ์ของนักประวัติศาสตร์ผู้มีส่วนร่วมในเหตุการณ์ แตกต่างจากบันทึกความทรงจำ ซึ่งผู้บันทึกความทรงจำก็ประสบเหตุการณ์แล้วเขียนแต่เขามิได้เขียนจากทัศนะของประวัติศาสตร์ บันทึกความจำเป็นวัตถุดิบของประวัติศาสตร์ ซึ่งบันทึกประสบการณ์ของมนุษย์คนหนึ่ง

การที่นักประวัติศาสตร์เขียนจากประสบการณ์มิใช่สิ่งใหม่ สมัยโบราณก็มีเช่นเดี๋ยวนี้ สมัยฟื้นฟูศิลปวิทยาการก็มีมาเดียแลลี ในศตวรรษที่ 17 ก็มี คลาราเรนดอน ปลายศตวรรษที่ 19 มีนักประวัติศาสตร์มากมายเขียนเช่น กิบบอน ตอกเกอร์ล์ และเอนรี อัดมัลส์ ฯลฯ ต่างมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมือง

ในปลายศตวรรษที่ 19 เกิดปัญหาว่า การที่นักประวัติศาสตร์ร่วมในกิจกรรมทางการเมืองอาจทำให้เขียนไม่เป็นกลาง เนื่องจากประวัติศาสตร์กล้ายเป็นวิชาชีพ มีการฝึกและเรียนรู้เฉพาะสาขา การฝึกอย่างหนักทางประวัติศาสตร์ ทำให้เกิดภาพพจน์ว่านักประวัติศาสตร์เป็นเหมือนนักบวชที่ต้องหลีกเลี่ยงอารมณ์และความขัดแย้งในยุคของเข้า จึงต่อต้านนักประวัติศาสตร์ที่เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ และต่อต้านนักประวัติศาสตร์ที่เขียนเรื่องปัจจุบันก่อนสังคมโลกครั้งที่ 2 นักประวัติศาสตร์อาชีพที่สอนวิชาประวัติศาสตร์มาถึงปัจจุบันจะ

ถูกวิจารณ์ว่าเป็นนักหนังสือพิมพ์ นักประวัติศาสตร์ที่เข้าร่วมเหตุการณ์และเขียนมีน้อย ส่วนใหญ่ถือให้เวลาผ่านพ้นไปหลายสิบปี ก่อนจะเขียนแต่ในปัจจุบันนี้ ถือว่าเรื่องวนนี้ก็เขียนได้ แต่ยังคงมีผู้ต่อต้านอยู่โดยถือว่าความจริงเป็นลูกสาวของเวลา เวลาจะทำให้นักประวัติศาสตร์สงบและรอบคอบตลอดจนได้หลักฐานมากขึ้น อย่างไรก็ได้ประวัติศาสตร์แบบที่เห็นเหตุการณ์ด้วยตนเอง และประวัติศาสตร์เรื่องอดีตมีความสำคัญเท่าเทียมกันและจำเป็นอย่างยิ่งในการศึกษาประวัติศาสตร์